

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce **R. M.**, IČ: X
sídlem X
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 19. 11. 2019, č. j. 169/2019-190-TAXI/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:
Stručné vymezení věci

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 19. 11. 2019, č. j. 169/2019-190-TAXI/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze 13. 11. 2018, č. j. MHMP 1829459/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce jako dopravce shledán vinným z přestupku:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

- (i.) podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 1 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 19. 6. 2018 od 14:55 do 15:08 hodin, na trase z Karlova náměstí 30, Praha 2 do ulice Vltavanů 229, Praha 4, vozidlo taxislužby tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X, bylo viditelně a čitelně označeno střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně,
 - (ii.) podle § 35 odst. 1 písm. e) zákona o silniční dopravě, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. c) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 19. 6. 2018 od 14:55 do 15:08 hodin, na trase z Karlova náměstí 30, Praha 2 do ulice Vltavanů 229, Praha 4, vozidlo taxislužby tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X, bylo viditelně a čitelně označeno jménem a příjmením dopravce umístěným na vozidle;
 - (iii.) podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě, kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) bod 1 a 2 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 19. 6. 2018 od 14:55 do 15:08 hodin, na trase z Karlova náměstí 30, Praha 2 do ulice Vltavanů 229, Praha 4, bylo vozidlo taxislužby tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X, vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 505/1990 Sb., o metrologii, (dále jen „zákon o metrologii“), jejíž součástí je taxametr, měřicí převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna (dále jen „taxametr“).
3. Správní orgán I. stupně uložil žalobci za naplnění skutkové podstaty shora uvedených přestupků podle § 35 odst. 6 písm. a) a b) zákona o silniční dopravě a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) pokutu ve výši 150 000 Kč.
4. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že ve výroku B) prvostupňového rozhodnutí nahradil slova „*ukládá pokuta ve výši 150 000 Kč, slovy jednostopadesátisíckorunčeských*“ slovy „*ukládá pokuta ve výši 70 000 Kč, slovy sedmdesátisíckorunčeských*“. Jinými slovy řečeno, žalovaný napadeným rozhodnutím pokutu uloženou žalobci snížil na 70 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Podání účastníků

Porušení řádného dokazování

5. V prvním žalobním bodě žalobce namítal porušení zásad řádného dokazování v řízení před správními orgány.
6. Žalobce uplatnil námitky poukazující na provedení kontroly v rozporu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“). Pokud byla kontrola provedena nezákonně od prvopočátku, nelze na takových závěrech postavit správní rozhodnutí o prokázání viny a stanovit trestní sankci. Kontrolu mohla provést pouze osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil, přičemž kontrolní orgán mohl k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu. Institut přizvaných osob však není možno využívat k samostatnému provádění kontrolních úkonů nebo částí kontrol (zahájení kontroly).

7. V nyní projednávané věci přitom byla kontrola zahájena nástupem tzv. „cestujících“, tj. přizvaných osob. Jednalo se tedy o první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, a to kontrolní nákup (tzv. utajený nákup) ve smyslu § 8 písm. b) kontrolního řádu. Přizvané osoby nejenže provedly kontrolní nákup (tedy zaplatily jízdné přes aplikaci v telefonu), ale také v průběhu kontrolního úkonu zjišťovaly, zda dochází k dodržování zákonných ustanovení. Takové kontrolní úkony však přizvané osoby provádět nemohly, protože k nim nejsou nadány zákonným zmocněním, ani nejsou takové činnosti účelem institutu přizvané osoby.
8. Správní orgán neprokázal, zda byla účast přizvaných osob na konkrétní kontrole žalobce potřebná (účelná) k dosažení účelu kontroly. V rámci kontroly bylo postupováno v rozporu s ústavním principem enumerativnosti veřejných pretenzí.
9. Žalobce namítl, že správní orgány nesprávně vycházely z předpokladu, že protokol o kontrole je nadán pravdivostí a správností a neprovedly výslech kontrolující osoby.

Nesprávné právní posouzení

10. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nesprávné právní posouzení věci.
11. Rozporoval správnost právního posouzení skutků, jichž se měla dopustit. Namítl, že správní orgány na posuzovaný případ nahlíží nesprávně jako na výkon „klasické“ taxislužby, ačkoliv žalobce má vozidlo evidované dopravním úřadem jako vozidlo bez taxamtru. Žalobce se dle svého přesvědčení nemohl dopustit vytýkaných přestupků, neboť tak by tomu mohlo být pouze tehdy, pokud by měl vozidlo evidováno dopravním úřadem jako vozidlo taxislužby s taxametrem.
12. Žalobce stavěl svou žalobní obranu na námitce, že se nemohl dopustit porušení zákonných ustanovení upravujících „klasickou“ taxislužbu, protože vykonával pouze přepravu na základě předchozí smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a nemůže mu tedy být uložena sankce za porušení povinnosti, která se na jednání žalobce nevztahuje.
13. Pokud dopravce deklaruje, že vozidlo eviduje jako vozidlo bez taxamtru, je zřejmé, že musí také splnit podmínku – uzavření písemné smlouvy. Není možné dovozovat, že pokud žalobce případně neuzavře (z jakéhokoli důvodu) písemnou smlouvu, může být trestána za přestupky, že konkrétní vozidlo použité při konkrétní přepravě a evidované jako vozidlo bez taxamtru měla řádně označit a vybavit jako vozidlo evidované s taxametrem, když i sám žalovaný takový postup vylučuje.
14. Nelze přisvědčit argumentu žalovaného, že smlouva byla vygenerována až po ukončení přepravy, což dovozuje pouze z údaje „po 15:08“ na přepravní smlouvě. Tento údaj nevypovídá o tom, kdy byla smlouva uzavřena. Tento údaj může být uveden ve smyslu do určitého časového období, resp. je irelevantní.
15. Žalobce dále uvedl, že podstatu písemnosti smlouvy je v době elektronizace společnosti nutno chápat i v kontextu technologických možností s respektem k platné legislativě ohledně uzavírání smluv, upravené zejména v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Písemnost smlouvy o přepravě je zachována v podobě údajů uložených v rámci samotné aplikace Uber, ve kterých jsou identifikovány veškeré podstatné náležitosti smlouvy podle ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, a to zcela nezaměnitelným způsobem. Z ustanovení občanského zákoníku pak vyplývá, že uzavřít smlouvu lze i *elektronicky nebo jinými technickými prostředky umožňujícími*

zachycení jejího obsahu a určení jednající osoby. Zákon nikde nestanoví, že je nutné považovat za platnou smlouvu pouze „*strukturovaný dokument*“, jak dovozuje žalovaný.

16. Žalobce dále uvedl, že v případě přepravních smluv uzavřených prostřednictvím mobilní aplikace Uber byla v konkrétním případě také splněna podmínka, že tyto smlouvy nebyly uzavřeny *ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy*, jak vyžaduje § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.
17. Ze zákona o silniční dopravě vyplývá, že úmyslem zákonodárce bylo vyloučit, aby k uzavírání přepravních smluv docházelo „*ve vozidle taxislužby*“. Tím by totiž mohlo docházet k obcházení zákona. Zákonodárce následně za slova „*ve vozidle taxislužby*“ souřadící spojkou nebo zařadil slova „*(nebo) na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy*“. Použití souřadícího významu spojky „nebo“ (a nikoliv jejího vylučovacího významu) zákonodárce vyjádřil ten úmysl, že odkazované „*jiné místo*“ by mělo být v zásadě ekvivalentní místu označeném jako „*ve vozidle taxislužby*“, přičemž zákonodárcem užitý výraz „*bezprostředně*“ v tomto kontextu nevyjadřuje časové určení, ale jedná se o přívlastek rozvíjející vlastnost zákonodárcem odkazovaného „*jiného místa*“ (výraz „*bezprostředně*“ se tak chová jako příslovečné určení místa), kdy toto místo se nesmí nacházet v bezprostřední blízkosti vozidla taxislužby (neboť přeprava je vždy zahajována ve vozidle taxislužby, a tedy „*zahájení přepravy*“ má stejný význam, jako kdyby zákonodárce např. použil opis „*na místě bezprostředně se nacházejícím u vozidla taxislužby*“). Právě tento smysl lze seznat při korektním gramatickému výkladu zmíněné podmínky obsažené v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě.
18. V případě přepravních smluv vyžaduje § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, aby obsahovaly i „*údaje o přepravovaných osobách*“. Tuto podmínku však není možné vyložit tak, že zákon ukládá, aby ve smlouvě byl uveden přesný počet cestujících a jejich jména a příjmení. Jednalo by se o účelový rozšiřující výklad zákona o silniční dopravě v neprospěch žalobce.
19. Přepravní smlouva dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě musí obsahovat pouze „*údaje o přepravovaných osobách*“. Na žádném místě není stanoveno, že se těmito údaji rozumí přesný počet nebo snad jméno a příjmení dotčených osob. Sám pojem „*údaj*“ je bez dalšího neurčitý a tento pojem naplňuje i to, když „*Přepravní smlouva*“ obsahuje jméno objednatele. Při používání mobilní aplikace Uber v souladu se smluvními podmínkami objednatel musí být vždy stranou smlouvy. Ve většině případů bude rovněž i cestujícím. V případě objednání služby pro někoho jiného je pak objednatel v obdobném postavení jako např. organizátor svatební hostiny zajišťující svoz osob. Tedy „*Přepravní smlouva*“ je stále (a korektně) uzavřena s objednatelem, který odpovídá za její splnění dopravci, avšak zároveň má tento objednatel uzavřenou specifickou, zpravidla ústní dohodu s konkrétními cestujícími, na základě níž na ně převádí benefity z jím uzavřené přepravní smlouvy. Objednatel pak je i osobou, která zná údaje o přepravovaných cestujících. Právní úprava obsažená v § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě přitom nevylučuje, aby údaje o přepravovaných osobách byly zjistitelné odkazem na osobu, která dopravu zorganizovala (tj. objednatel).
20. Pokud jde o přesný počet osob, ani tento požadavek ze sousloví „*údaje o přepravovaných osobách*“ nevyplývá. Postačuje, že v přepravní smlouvě je uvedena maximální kapacita vozidla, čímž je i řečeno, jaký je maximální počet osob, které budou přepravovány. To je z hlediska naplnění požadavku § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě dle žalobce dostačující.

21. Žalobce tak má za to, že byl zachycen obsah smlouvy, tj. údaj o přepravovaných osobách, datum, trasa přepravy a cena za přepravu, a to v elektronickém systému, který zachycuje záznam prováděných úkonů. Tyto údaje byly k dispozici všem právně jednajícím osobám, a tedy je nad veškerou pochybnost zřejmé, že obsah smlouvy podle ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě byl zachycen.
22. Žalobce nesouhlasil rovněž s úvahami žalovaného, že pokud nebyla smlouva podle ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě uzavřena, měl žalobce povinnost zajistit provedení přepravy formou klasické taxislužby vozidlem řádně označeným a vybaveným podle § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě a to bez ohledu na skutečnost, že má toto vozidlo evidované jako vozidlo bez taxamtru. Pakliže by nebyla (z jakýchkoliv důvodů) smlouva podle ustanovení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě uzavřena, lze žalobce případně stíhat za jiný přílehlavý přestupek. Jestliže by takový přestupek v zákoně nebyl, je zřejmé, že není možné takové jednání podřazovat pod skutkové podstaty jiných nepřilehlavých přestupků. Bylo by nelogické z podstaty konstrukce právní normy přestupku, pokud by dopravce vozidlo zaevidoval jako vozidlo bez taxamtru a následně (v případě jakéhokoliv neplatného uzavření smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě) by měl označit a vybavit vozidlo jako vozidlo „klasické“ taxislužby, kdy žalovaný toto ve výsledku výkladem zákona o silniční dopravě vylučuje. Žalobce se neztotožnil s názorem žalovaného, že zapsání vozidla do evidence jako vozidla bez taxamtru ve smyslu ustanovení § 21a odst. 2 písm. b) zákona o silniční dopravě je pouhou deklarací (čestným prohlášením), která nezaručuje uskutečňovanou přepravu, a že tedy ve výsledku by takový dopravce měl mít pro případ neuzavření smlouvy podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě povinnost vybavit takové vozidlo taxametrem.

Nezákonné uložení sankce

23. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost uložené sankce, resp. brojil proti výši uložené pokuty.
24. Jednak s poukazem na zásadu materiální rovnosti namítl, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, o jaké skutkové shodné jiné případy se při jeho úvaze vedoucí ke snížení pokuty jednalo. Jeho rozhodnutí a stanovení výše pokuty je tak postaveno na libovůli správního orgánu, je nezdůvodněné a nepřezkoumatelné.
25. Podle žalobce žalovaný v obdobných případech ukládá pokuty ve výši okolo 30 000 Kč. V těchto případech má dopravce evidované vozidlo bez taxamtru, je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, držitelem zkoušky z místopisu a splnil další podmínky pro podnikání v taxislužbě a aplikace byla uzpůsobena změnám, které byly rozvedeny v Memorandu uzavřeném mezi Českou republikou a společností Uber ze dne 30. 4. 2018. Žalobce k tomuto odkázala na jiná rozhodnutí žalovaného, konkrétně ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3 nebo ze dne 30. 9. 2019, čj. 129/2019-190-TAXI/3.
26. Žalovaný se tedy odchýlil od své rozhodovací správní praxe, aniž by toto řádně a logicky vysvětlil, čímž postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) a v rozporu s judikaturou správních soudů.
27. Žalovaný taktéž napadené rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti, a to tím, že neprovedl řádné posouzení majetkových poměrů žalobce. I u fyzických podnikajících osob je nutno k osobním a majetkovým poměrům přihlídnout, a to i mimo korektiv likvidační pokuty a to především s ohledem na obdobnou úpravu v zákoně č.

418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (dále jen „zákon o trestní odpovědnosti právnických osob“), případně úpravu v zákoně č. 40/2009 Sb., trestní zákoník. Jedná se o podstatné vyjádření individualizace ukládaného trestu, přičemž hledisko poměrů pachatele má korigovat hledisko závažnosti přestupku a je tedy limitem přiměřenosti trestu.

28. Žalobce konstatoval, že i za současné právní úpravy lze využít závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, že správní orgány- i v případě, že účastník odmítne doložit, případně nedoloží své majetkové poměry – mají postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku, tj. stanovit majetkové poměry v nezbytném rozsahu odhadem.
29. Žalobce dále konstatoval, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Uvedl, že „nelze paušalizovat a uvádět, že v nějaké kauze Nejvyšší správní soud dovodil, že výše sankce 50.000 Kč by nemohla ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce v taxislužbě, či při odkazu na jiný rozsudek či rozsudky Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70.000 Kč, resp. 100.000 Kč nemůže mít likvidační povahu“. Podle žalobce není možné takovým způsobem dovozovat v jejím případě výši uložené pokuty.
30. Namítl dále, že argumentace žalovaného o možnosti rozložení platby pokuty na splátky je zcela irelevantní pro účely úvah o výši pokuty, neboť možnost splátek je fakultativní. Žalobce považuje za nepřipustné, že žalovaný uvažuje o činnosti dopravců poskytujících přepravy přes aplikaci Uber, jako o organizované skupině, což je přítěžující okolností.
31. Žalovaný ani nepřihlédl ke všem relevantním ukazatelům. Délku řízení označil žalobce za nepřiměřeně dlouhou, přičemž má za to, že správní orgány měly k této skutečnosti přihlédnout při stanovení sankce, jak analogicky vyplývá z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013.
32. Na základě shora uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, případně aby změnil výši ukládané sankce.
33. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Obsah správního spisu

34. Z obsahu správního spisu soud zjistil zejména následující podstatné skutečnosti.
35. Dne 19. 6. 2018 provedl dopravní úřad kontrolu vozidla tovární značky Volkswagen Passat, SPZ: X, které řídil a provozoval žalobce. O výsledcích kontroly byl dne 3. 7. 2018 sepsán kontrolní protokol. Obsahem správního spisu je CD nosič zachycující snímky z provedené kontroly.
36. Proti kontrolním zjištěním podal žalobce dne 9. 7. 2018 námitky a jejich doplnění. Žalobce zejména namítal, že se zjištěných porušení zákona nemohl dopustit, neboť vykonával smluvní přepravu, a neměl proto povinnost plnit pravidla pro klasickou taxislužbu s taxametrem, a nezákonnost provedení kontrolní jízdy prostřednictvím přizvaných osob.
37. Dopravní úřad zahájil dne 17. 9. 2018 správní řízení.
38. Dne 16. 10. 2018 oznámil dopravní úřad žalobci ukončení dokazování.

39. Žalobce reagoval vyjádřením, v němž opět uvedl, že vykonával přepravu na základě předchozí smlouvy, proto nemůže být trestán za porušení povinností, které se na něj nevztahují.
40. Dne 13. 11. 2018 vydal dopravní úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým žalobci uložil pokutu 150 000 Kč za přestupky podle § 35 odst. 1 písm. e) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.
41. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 20. 11. 2018 odvolání.
42. O odvolání rozhodl žalovaný tak, že pokutu uloženou žalobci snížil na 70 000 Kč a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Ústní jednání

43. Při ústním jednání dne 5. 7. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích, která zopakovali a dále rozvedli. Soud při jednání provedl žalobcem navržené důkazy, a to rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3, kterým byla dopravci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč, rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2019, č. j. 129/2019-190-TAXI/3, kterým byla dopravci uložena pokuta ve výši 35 000 Kč.

Posouzení věci soudem

44. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
45. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
46. Podle § 5 odst. 1 kontrolního řádu *kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední. Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je a) předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly, b) doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících, nebo c) první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházejících předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo povinné osobě, jež je přítomna na místě kontroly, pokud je provedení takových kontrolních úkonů k výkonu kontroly třeba. Podle odstavce 3 téhož zákonného ustanovení je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.*
47. Podle § 6 odst. 1 kontrolního řádu *kontrolní orgán může k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu (dále jen „přizvaná osoba“). Podle odstavce 2 téhož zákonného ustanovení kontrolní orgán vystaví přizvané osobě pověření a poučí přizvanou osobu o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Podle odstavce 3 téhož zákonného ustanovení práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě se řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.*
48. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě *dopravce je povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto*

vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícími dny prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).

49. Podle § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejich projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení.*
50. Podle § 37 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky *při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlídně zejména k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení.*
51. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, soud proto ověřil jejich tvrzení o něm ze spisového materiálu a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
52. Soud předesílá, že v minulosti rozhodoval o obdobných věcech a námitkách, které uplatnili v odlišných řízeních jiní žalobci, zastoupení však stejným právním zástupcem, jaký zastupuje žalobce. Obdobnými či totožnými žalobními body se zabýval např. v rozsudku ze dne 25. 11. 2021, č. j. 15 A 2/2020-72, v rozsudcích ze dne 19. 12. 2022, č. j. 10 A 73/2019- 98 ze dne 19. 4. 2023, č. j. 5 A 2/2020-61. Po posouzení skutkového a právního stavu soud dospěl k závěru, že není důvod se od předchozích rozhodnutí odklánět.

Porušení řádného dokazování

53. Soud nejdříve přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod prvním žalobním bodem, jimiž žalobce poukazoval na to, že správní orgány pochybily, pokud vyšly v předmětném řízení z obsahu protokolu o kontrole, aniž by přitom provedly výsledek kontrolující osoby. Soud se obdobnými námitkami v minulosti opakovaně zabýval, přičemž na dříve vyslovených závěrech setrvává, neshledává důvodu se od nich jakkoli odchýlovat a vychází z nich i v posuzované věci.
54. Soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 s. ř., *aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.* Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 s. ř. zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
55. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti

za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku.

56. Rovněž ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015, č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019, č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
57. Žalobce v podaných námitkách ze dne 9. 7. 2018 uvedl, že „*sporuje celý obsah podrobností ke kontrolnímu zjištění*“. Kontrolní orgán tyto námitky dne 16. 7. 2018 předal k vyřízení v navazujícím správním řízení. Dne 16. 10. 2018 vydal prvostupňový orgán oznámení o ukončení dokazování a poskytl žalobci možnost vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 17. 10. 2018 nesprávně zjištěný skutkový stav nenamítal. Správní orgán na námitky žalobce reagoval na str. 3 až 6 prvostupňového rozhodnutí. V podaném odvolání žalobce skutkový stav nijak nerozporoval. Žalovanému proto nelze vytknout, že k výsledku kontrolující osoby ani přizvaných osob nepřistoupil.
58. V podané žalobě žalobce stěžejní skutkové závěry žalovaného nijak konkrétně nezpochybnil. Soud míní, že protokol o kontrole ze dne 3. 7. 2018, č. T/20180619/1/FK, je co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelný, jednoznačný a nevyvolává pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy, vč. skutkových okolností rozhodných pro skutkové a navazující meritorní závěry. Skutečnosti v něm zachycené odpovídají záznamům na přiloženém CD.
59. Soud proto dospěl k závěru, že pro skutkové závěry žalovaného poskytoval správní spis dostatečnou oporu a nebylo třeba výsledku svědků.
60. Žalobce v podané žalobě spatřuje nesrovnalost mezi zjištěným a skutečným stavem v tom, že správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že je mu známa aktualizace aplikace Uber z května a června 2018, která umožnila znalost údajů o dopravci před přepravou. Pomíjí však, že správní orgán I. stupně současně uvádí, že v projednávané věci tomu tak nebylo (viz str. 10 prvostupňového rozhodnutí). Toto konstatování proto nelze považovat za nesrovnalost. Soud ověřil, že skutečnost, že cestující při objednání údaje o přepravci neznali, vyplývá nejen z kontrolního protokolu, ale též z jednotlivých záznamů z kontrolní jízdy a z pořízené fotodokumentace. I pokud by cestující použili „neaktuální“ verzi aplikace, jak v podané žalobě spekuluje žalobce, nic by to nezměnilo na závěru, že údaje o přepravci před uskutečněním přepravy neznali.
61. Za tohoto stavu věci správní orgán I. stupně nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval a nepřistoupil k výsledku kontrolující osoby, který žalobce navrhl teprve v žalobě. Též v odvolání ze dne 20. 11. 2018 zaměřil žalobce svou procesní obranu toliko na otázky právní, nikoliv na otázky skutkové. Správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému tedy nelze v žádném ohledu vytýkat, že by se snad s navrženým výsledkem kontrolující osoby nijak nevypořádali, neboť žalobce takový procesní požadavek v průběhu správního řízení sám vůbec nevznášel (v žalobě to ostatně ani netvrdí).
62. V rámci prvního žalobního bodu žalobce též namítl, že kontrolu nemohly provádět přizvané osoby, které nejsou nadány zákonným zmocněním, přičemž nebyl dán ani zájem na využití přizvaných osob k dosažení účelu kontroly.

63. Předně je třeba uvést, že z ustanovení § 5 a § 6 kontrolního řádu (ani z jiného právního předpisu) nikterak nevyplývá, že kontrolu (zde formou kontrolní jízdy) může provádět jen pověřený kontrolní pracovník, resp. že takový kontrolní úkon musí probíhat za jeho účasti. Kontrolní řád výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočníků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018 č.j. 10 As 25/2018-50). V této souvislosti lze odkázat i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2005 č.j. 2 Afs 104/2005-81, v němž soud uzavřel, že: *„Praxe, kdy kontrolní jízdu provedou externí pracovníci a jimi získané informace jsou použity ve správním řízení s osobou, již je porušení cenových předpisů kladeno za vinu, je (za předpokladu dodržení příslušných ustanovení správního řádu) v souladu se zájmem na dostatečném zjištění skutkového stavu věci. Informace získané touto cestou zásadně mohou být dostatečným podkladem pro uložení sankce podle zákona o cenách a obecně vzato je postup jejich získávání v souladu se základními principy správního řízení.“* Je rovněž nepochybné, že účast přizvaných osob byla účelná, neboť přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby, nikoli jemu potenciálně známé osoby kontrolující (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018 č.j. 10 As 25/2018-50).
64. Soud tedy námitky vznesené žalobcem pod prvním okruhem žalobních bodů neshledal opodstatněnými, a tak přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod druhým žalobním bodem, jimiž žalobce brojil proti údajně nesprávnému posouzení právní otázky, pokud jde o kvalifikaci skutků, jichž se měl dopustit.

Nesprávná právní kvalifikace

65. Námitky uplatněné pod druhým žalobním bodem, v nichž žalobce poukazoval na nesprávné posouzení právní kvalifikace skutků, jichž se měl dopustit, soud opět již v minulosti řešil i ve věcech jiných žalobců, kteří byli taktéž shledáni vinnými z přestupku podle § 35 odst. 1 písm. e), n) zákona o silniční dopravě. V rozsudcích ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41, a ze dne 17. 6. 2021, č. j. 15 A 91/2019 – 47, ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017 - 39 a č. j. 10 A 158/2017 - 37, ze dne 17. 6. 2021, č. j. 15 A 91/2019-22, či ze dne 18. 5. 2020, č. j. 9 A 117/2018 - 49. Jiné senáty zdejšího soudu ve shora odkazovaných rozhodnutích zaujaly shodné a jednoznačné právní názory, a soud neshledává důvodu se od závěrů v nich vyslovených odchylovat. V následující argumentaci z nich proto v dále naznačeném rozsahu vychází a v podrobnostech na ně odkazuje.
66. Ve výše označených rozhodnutích soud poukazoval na závěry vyslovené ve zrušujícím rozsudku ze dne 31. 10 2017, č. j. 9 As 291/2016 - 136, v němž Nejvyšší správní soud sice o povaze přepravy přes aplikaci Uber konečným způsobem nerozhodl, zaujal ovšem v tomto směru důležité stanovisko že: *„[p]řeprava osob uskutečněná řidiči, kteří používají aplikaci UberPOP, se neodehrává v právním vakuu. Jakkoliv využívají moderní technologická řešení a alternativní ekonomické formy, neznamená to automaticky, že jejich činnost nepodléhá žádným pravidlům. Při aplikaci práva je třeba vycházet z aktuálního právního rámce a konkrétní situaci hodnotit jeho optikou, nikoli naopak.“* Tentýž soud pak pokračoval, že *„[m]ěstský soud*

tedy neměl ustrnout na konstatování, že žalobce uskutečnil přepravu způsobem, který doposud není regulovaný. Měl posoudit, jestli faktická povaha této přepravy naplňuje či nenaplňuje činnost, kterou současná právní úprava zná, resp. reguluje. Při odpovědi na tuto otázku bylo třeba vycházet z faktické povahy žalobcovy činnosti, o které pravidla fungování aplikace UberPOP ani jejich teoretické uchopení jako sdílené přepravy nic nevypovídají. Podstatná byla konkrétní skutková zjištění týkající se projednávané věci.“ Jinými slovy řečeno, z citovaného rozsudku se podává, že pokud faktická povaha činnosti žalobce naplňovala činnost taxislužby, musela se řídit zákonem stanovenými pravidly pro výkon taxislužby.

67. K tomu lze doplnit, že charakterem služeb spojených s využíváním aplikace Uber se v minulosti opakovaně zabýval i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“), a to např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C - 434/15 Asociación Profesional Elite Taxi proti Uber Systems Spain SL, v němž SDEU pod bodem 39 uvedl, že: *„zprostředkovatelská služba společnosti Uber spočívá na výběru neprofesionálních řidičů využívajících vlastní vozidla, jimž tato společnost poskytuje aplikaci, bez níž by tito řidiči neposkytovali přepravní služby, a osoby, které se potřebují přemístit po území města, by nevyužily služeb uvedených řidičů. Společnost Uber má navíc rozhodující vliv na podmínky služeb poskytovaných takovými řidiči. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, zdá se zejména, že Uber prostřednictvím stejnojmenné aplikace stanovuje přinejmenším maximální cenu přepravy, že tuto cenu od zákazníků inkasuje, aby z ní následně část vyplatila neprofesionálnímu řidiči vozidla, a že vykonává určitou kontrolu kvality vozidel a jejich řidičů, jakož i chování posledně uvedených, která může případně vést k jejich vyloučení.“*
68. SDEU v tomto rozsudku potvrdil, že přepravní služby zprostředkovávané společností Uber nepatří pod rozsah článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie, na něž se vztahuje zásada volného pohybu služeb, nýbrž spadají do režimu článku 58 odst. 1 této Smlouvy (jedná se o „služby v oblasti dopravy“). Zároveň však – což je pro nynější věc podstatné – z tohoto rozsudku jednoznačně vyplývá, že splňuje-li žalobcem poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc. Vzhledem k závěrům vysloveným v tomto rozsudku SDEU lze říci, že služba Uber se skládá ze dvou částí, a to ze zprostředkování dopravy pomocí mobilní aplikace, jež je následováno samotnou dopravou poskytovanou jednotlivými řidiči; tyto dvě činnosti od sebe nelze oddělit. Provozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obeznamuje cestujícího s výší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je podle názoru soudu důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.

69. Z judikatury SDEU lze také dovodit, že výše uvedené závěry je možno aplikovat rovněž v řízeních trestní povahy. SDEU totiž v rozsudku ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 Uber France SAS výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdy předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace.
70. Jelikož žalobce přepravu poskytl právě na základě zprostředkování (objednání) přes aplikaci UBER, jsou uvedená obecná východiska na jeho případ plně přenositelná. V projednávané věci se jeví jako zcela zřejmé, že žalobce jako dopravce a řidič poskytoval po elektronickém zprostředkování společností Uber samotnou přepravní službu pro cestující, a to zcela dle jejich přepravní potřeby, čili bez ohledu na přepravní potřebu samotného žalobce, přičemž tak činil za úplatu.
71. Žalobce v nyní posuzované věci zaměřil svou žalobní obranu na to, že jím poskytovaná služba byla službou podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, tedy službou přepravy poskytované na základě předchozí písemné smlouvy.
72. Z ustanovení § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě se podává, že dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Podle odstavce 2 věty první uvedeného ustanovení dopravce při provozování taxislužby nesmí použít vozidlo taxislužby, které pro něj není zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
73. Podle § 21 odst. 3 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o silniční dopravě je dopravce, který provozuje taxislužbu vozidlem taxislužby, povinen zajistit, aby při nabízení nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, vozidlo taxislužby bylo viditelně a čitelně označeno 1. střešní svítlnou žluté barvy s nápisem TAXI na její přední a zadní straně a 2. jménem a příjmením, popřípadě obchodní firmou nebo názvem dopravce umístěným na vozidle tak, aby měl cestující možnost seznámit se s tímto údajem před jednáním o přepravě s řidičem taxislužby.
74. Podle § 21 odst. 3 písm. d) bodu 1 a 2 zákona o silniční dopravě je pak dopravce v takovém případě současně povinen zajistit, aby vozidlo taxislužby bylo vybaveno měřicí sestavou taxamtru splňující požadavky zvláštního právního předpisu, jejíž součástí je taxametr, měřící převodník ujeté vzdálenosti, paměťová jednotka a tiskárna; a knihou taxamtru.
75. Porušením těchto povinností může dojít k naplnění znaků skutkové podstaty přestupků podle § 35 odst. 1 písm. e) a podle § 35 odst. 2 písm. n) zákona o silniční dopravě.
76. Podle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě je dopravce povinen zajistit, aby v den, kdy je vozidlem taxislužby poskytována přeprava na základě předchozí písemné smlouvy, bylo toto vozidlo vybaveno všemi smlouvami, na jejichž základě je přeprava v právě probíhajícím dni prováděna, nebo jejich kopiemi. Smlouva musí obsahovat údaje o přepravovaných osobách, datu a trase přepravy a ceně za přepravu nebo způsob jejího určení a nesmí být uzavřena ve vozidle taxislužby nebo na jiném místě bezprostředně před zahájením přepravy. Při poskytování přepravy vozidlem taxislužby na základě předchozí písemné smlouvy se nepoužije odstavec 3 písm. c) a f); pokud vozidlo taxislužby není v souladu s § 21a odst. 2 písm. b) vybaveno taxametrem, nepoužije se dále odstavec 3 písm. d), e) a g) až i).
77. Soud k námitkám žalobce založeným na argumentaci akcentující poskytování smluvní přepravy v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě předesílá, že v minulosti opakovaně zdůraznil, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a

násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.

78. Soud se tak věnoval žalobcem uváděným námitkám pouze v té míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015 - 31). Pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128). Soud s přihlédnutím k uvedeným judikaturním východiskům situace uzavírá, že se plně ztotožnil s argumentací, kterou v návaznosti na žalobcovy odvolací námitky uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se v právě řešeném rozsahu ve všem podstatném překrývají s žalobcem uplatněnými odvolacími námitkami.
79. Soud proto pouze opakuje, že pro posouzení, zda byla přeprava poskytnuta v režimu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, je rozhodné, zda mezi objednatelem/cestujícím a žalobcem došlo k uzavření předchozí písemné smlouvy, zda tato smlouva byla či nebyla uzavřena bezprostředně před zahájením přepravy a zda obsahovala povinné zákonné náležitosti.
80. V posuzovaném případě byla zdokumentována písemnost označená „*Přepravní smlouva*“ (viz příloha k protokolu vyhotovenému dne 3. 7. 2018), kterou obdržel objednatel v aplikaci Uber. Soud ověřil, že tato smlouva byla datována ke dni 19. 6. 2018, tedy ke dni uskutečnění kontroly, a jako den přepravy v ní byl uveden údaj „19. 6. 2018 po 15:08“. Jako objednatel je zde uveden pouze „L. F.“, což je přihlašovací jméno kontrolního pracovníka MHMP do aplikace Uber, nikoliv skuteční cestující P. M., M. M. a J. D., je zde uvedeno místo, kde jízda započala, místo kde jízda skončila, cena, název dopravce a jeho adresa. Nelze než souhlasit s žalovaným, že písemnost označená jako „*Přepravní smlouva*“ neobsahuje všechny taxativně vymezené náležitosti stanovené § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Na první pohled je zřejmé, že v rozporu s tímto ustanovením v ní absentuje údaj o přepravovaných osobách. Soud tak dává za pravdu správním orgánům, že shora zmíněné absentující údaje jsou jednou ze základních náležitostí smlouvy dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Smlouva o přepravě před jejím započítím tedy nesplňovala náležitosti stanovené zákonem o silniční dopravě, a proto se ani z tohoto důvodu nemohlo jednat o smluvní přepravu ve smyslu § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Přepravní smlouva byla nadto zaslána teprve spolu s fakturou po ukončení přepravy. Z obsahu CD obsaženého ve správním spise vyplývá, že před započítím jízdy cestující neznali ani identifikaci dopravce, jeho obchodní jméno, sídlo a IČ, které se dozvěděli až prostřednictvím následně obdržené faktury. Cestující znali toliko křestní jméno řidiče „R.“.
81. Žalobce při poskytnutí přepravy nerespektoval podmínky stanovené v § 21 odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť smlouva byla v rozporu s tímto ustanovením uzavřena bezprostředně před uskutečněním přepravy a neobsahovala nezbytné náležitosti. Žalobce sice v žalobě tvrdí, že písemná smlouva byla v elektronické podobě uložena v rámci aplikace Uber (na úložišti), tedy se v souladu s § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nacházela ve vozidle v průběhu přepravy. K tomu soud uvádí, že smlouva splňující veškeré

požadavky zákona dle § 21 odst. 4 před samotnou jízdou nebyla uzavřena, neboť shora uvedené podstatné údaje se cestující dozvěděli až po jejím uskutečnění.

82. Ze shora uvedených důvodů (neuzavření smlouvy s náležitostmi dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě) se soud pro nadbytečnost nezabýval odkazy na ustanovení občanského zákoníku uváděnými žalobcem na podporu jeho tvrzení o předpokladech pro uzavření smlouvy obecně.
83. Za daného skutkového stavu tak soud přisvědčil žalovanému, že přeprava realizovaná prostřednictvím aplikace Uber svým charakterem odpovídala poskytnutí taxislužby ve smyslu § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě. Obdobný závěr vyplývá z rozhodovací praxe zdejšího soudu. Podle rozsudku ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 158/2017-37, „*aplikace Uber toliko s cílem provozní úspory přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplatu odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou předmětným odhadem ceny, a po jízdě fakturaci samotného jízdného podle skutečných podmínek parametricky cenotvorně ovlivňujících výslednou cenu. (...) Nebyla-li žalobcem poskytnutá přeprava spolujízdou, nýbrž představovala úplatně poskytnutou přepravní službu povahy taxislužby, v níž úlohu dispečinku plnila aplikace organizátora celého systému přepravy UberBlack, musela z povahy věci podléhat zákonné úpravě taxislužby tak, jak ji pro všechny dopravce jednotně stanovil zákon o silniční dopravě*“.
84. Na povinnosti respektovat § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě nic nemění ani to, že žalobce měl vozidlo evidováno jakožto vozidlo bez taxamtru. Žalovaný se obdobnou odvolací námitkou obsáhle zabýval na straně 3 žalobou napadeného rozhodnutí a k této skutečnosti přihlédl při určení sankce, jestliže na straně 7 svého rozhodnutí, kde mj. uvedl, že nelze tolerovat situaci, kdy určití dopravci právě tímto způsobem zneužívají značných výhod provozování taxislužby s menšími riziky kontroly, nelze tedy takového jednání akceptovat a nevynucovat si dodržování zákona. Pokud tedy dopravce poskytne přepravu, která svým charakterem odpovídá „klasické“ taxislužbě, vztahují se na něj povinnosti stanovené v § 21 odst. 3 zákona o silniční dopravě a při jejich nerespektování se dopustí příslušných přestupků. Žalobce byl proto za vytýkané delikty potrestán právem, neboť pro uplatnění výjimky z označení a vybavení vozidla dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě nebyly splněny zákonem stanovené předpoklady.
85. Pro úplnost soud ve vztahu k uvedenému okruhu námitek odkazuje na závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí v reakci na obsahově obdobné odvolací námitky přesvědčivě popsal důvody, pro které uzavřel, že nebyly splněny podmínky pro podřazení žalobcem poskytované služby pod smluvní přepravu dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje, neshledává důvodu se vůči nim jakkoli vymezovat a v podrobnostech na ně pro stručnost odkazuje.
86. Soud pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění

tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Soud s ohledem na shora uvedené závěry nebyl povinen vypořádat se se všemi dílčími subnámitkami týkajícími se především kontraktačního procesu ve vztahu ke smlouvě o přepravě dle § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, uzavření smlouvy ve prospěch třetího, neboť jejich posouzení by nemohlo ze shora vyložených důvodů nic změnit na výše vyložených závěrech. Soud taktéž nevejde do argumentačního procesu s žalobcem předestřeným jazykovým výkladem citovaného zákonného ustanovení, neboť jak shora uvedeno je žalobcův výklad rozporným s výkladem zastávaným ustálenou judikaturou správních soudů, z níž naopak v dané věci vycházel zdejší soud.

Nezákonné uložení sankce

87. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl jednak porušení zásady legitimního očekávání, když v obdobných případech žalovaný ukládá nižší sankce ve výši 30 000 Kč, což prokazoval rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 9. 2019, č. j. 118/2019-190-TAXI/3, a ze dne 30. 9. 2019, č. j. 129/2019-190-TAXI/3. Soud však s tímto názorem žalobce nesouhlasí, neboť správní orgány v těchto případech rozhodovaly na základě odlišného skutkového stavu (shodně viz např. výše uvedený rozsudek č. j. 5 A 2/2020-61). Přepravní smlouva sice vykazovala vady, ale nikoli natolik podstatné jak tomu bylo v dané věci. V obou rozhodnutích bylo konstatováno, že aplikace Uber, přes kterou dopravce uzavřel přepravní smlouvu, sice umožnila cestujícím seznámit se s informacemi o přepravě, ale nenaplnila požadavky § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, přesto cestujícím poskytla nadstandardní informace o poskytnuté přepravě a umožnila svobodně se rozhodnout, zdali mají zájem tuto službu využít. Naopak je městskému soudu z úřední činnosti známo, že v posuzované věci uložená pokuta nevybočuje z výše sankcí, které žalovaný za stejné přestupky ukládal v rozhodném období. V řízení vedeném u městského soudu ve sp. zn. 15 A 54/2019, sp. zn. 10 A 73/2019 a sp. zn. 14 A 76/2019 byla za stejné přestupky uložena sankce ve výši 80 000 Kč. Sankce uložená žalobci ve výši 70 000 Kč se tak nevymyká správní praxi žalovaného.
88. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že žalovaný neposoudil řádně majetkové poměry žalobce, soud však současně s žalovaným zdůrazňuje, že žalobce po celé správní řízení a ani v řízení před soudem nic konkrétního ke svým majetkovým poměrům netvrdil, a rovněž soudu své majetkové poměry nikterak nedoložil. Za této situace se pak žalovaný na straně 7 s odkazem na judikaturu zcela dostatečným způsobem s danou námitkou vypořádal, když poukázal na to, že žalobce je fyzickou podnikající osobou a v případě nedostatku údajů o majetkových poměrech žalobce nelze uloženou výši pokuty bez dalšího považovat za pro žalobce likvidační. Pro úplnost soud uvádí, že povinnost přihlídnout k osobním

a majetkovým poměrům pachatele dopadá na správní orgán pouze tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133). Jinými slovy, správní orgány se majetkovými poměry obviněného zabývat nemusí, pokud z jeho tvrzení, ze spisu ani z výše ukládané pokuty nevyplývá, že by likvidační účinek mohl nastat. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41).

89. Shodně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 6. 10. 2022, č. j. 1 As 99/2021 – 50, když v bodech [39] a [40] uvedl následující:

“[p]okud žalovaný v případě pasivity stěžovatele využil pro stanovení výše sankce svého odhadu, který v rozhodnutí přezkoumatelným způsobem popsal, považuje Nejvyšší správní soud tento postup za dostatečný. Namítá-li stěžovatel, že správní orgány provedly odhad nesprávně, měl v průběhu správního řízení poskytnout základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a také je věrohodným způsobem doložit či umožnit správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost. Úroveň součinnosti účastníka řízení tak do značné míry ovlivňuje výslednou preciznost posouzení možné likvidační povahy pokuty ve vztahu k jeho poměrům. Nejvyššímu správnímu soudu nadto neuniklo, že totožný přístup k (ne)poskytování součinnosti zaujímá značná část přestupců, které v obdobných řízeních rovněž zastupuje zástupce stěžovatele. Existuje tudíž důvodné podezření, že se jedná o účelové jednání či přinejmenším o pochybnou procesní taktiku. Nejvyšší správní soud dále připomíná, že majetkové poměry stěžovatele jsou jednou z rozhodujících okolností významných pro určení individuální výše sankce, včetně požadavku na její nelikvidační výši. Samotné majetkové poměry pachatele bez dalšího automaticky nevedou k uložení nižšího či vyššího trestu, vedou však k individualizaci uloženého trestu tak, aby uložený trest splnil své funkce a účel (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 1 As 498/2020–29). Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od korektivu zákazu likvidační pokuty, který stanovil ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu, či jej jinak interpretovat, a to ani s ohledem na vývoj právní úpravy a praxe. Stěžovatel k otázce svých osobních a majetkových poměrů v řízení před správními orgány (ani městským soudem) žádné relevantní informace neposkytl. Správní orgány proto za dané situace zohlednily majetkové poměry stěžovatele dostatečně, a sice přiměřeným a logicky odůvodněným odhadem. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil se závěrem městského soudu, že v případě stěžovatele nic nenasvědčuje tomu, že by uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační.”

90. Žalobce dále namítal, že odkazy správních orgánů na některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu při odůvodňování výše pokuty jsou nepřiléhavé. Uvedl, že „nelze paušalizovat a uvádět, že v nějaké kauze Nejvyšší správní soud dovodil, že výše sankce 50.000 Kč by nemohla ovlivnit osobní či majetkové poměry dopravce v taxislužbě, či při odkazu na jiný rozsudek či rozsudky Nejvyššího správního soudu, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokuta ve výši 70.000 Kč, resp. 100.000 Kč nemůže mít likvidační povahu.“ Podle žalobce se správním orgánem uváděná rozhodnutí vůbec netýkala skutku žalobci vytýkaného, a není tak možné paušalizovat úvahy o výši pokut jen z toho, že se jedná případně o přestupky v oblasti taxislužby.

91. Ani v tomto případě se soud se žalobcem neztotožnil. Správní orgány tímto způsobem argumentačně podpořily své závěry o (ne)likvidačním charakteru pokuty ukládané žalobci. Jimi zmíněná rozhodnutí správních soudů se přitom týkala skutků, které byly spáchány při provozování taxislužby, tedy v rámci skutkově podobného jednání. Z ničeho nevyplývá, že by správní orgány ve svých úvahách stran likvidačního charakteru výše pokuty nepřipustně paušalizovaly a na posuzované okolnosti nemístně aplikovaly závěry, které na ně *prima facie* nedopadají.
92. K námitce žalobce, že v rozhodnutích vydaných v jiných řízeních správní orgány hovoří o činnosti dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace Uber jako o organizované skupině, soud konstatuje, že je zcela iracionální, neboť v napadeném rozhodnutí žalovaný takovou úvahu nerozvíjí. Nadto z napadeného rozhodnutí ani nevyplývá, že by to žalovaný posuzoval jako přitěžující okolnost. Námitka žalobce je tak čistě spekulativní.
93. Výtku žalobce, že žalovaným nabízené řešení v podobě rozhodnutí o splátkách nelze přijmout, když takovéto rozhodnutí je plně odvislé na vůli žalovaného, soud pokládá za ryze účelovou. Žalovaný totiž jen žalobci nabídl možnou variantu řešení, v případě, kdy by uložená pokuta měla zasáhnout jeho majetkové poměry.
94. Důvodem pro snížení pokuty nemohla být ani žalobcem tvrzená nepřiměřená délka řízení. Lze přisvědčit tomu, že správní řád v § 71 odst. 3 stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Jedná se nicméně o lhůty pořádkové, jejichž nedodržení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a nedotýká se hmotných práv účastníka řízení. Ze stejného důvodu překročení těchto lhůt *a priori* nemůže vést ke zmírnění sankce, která je stanovena s ohledem na okolnosti a závažnost dané věci. Pro úplnost soud uvádí, že se v nyní projednávané věci ani nejedná o výrazně nepřiměřenou délku řízení, neboť žalobce se vytýkaného jednání dopustil dne 19. 6. 2018, řízení bylo zahájeno dne 17. 9. 2018, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno již dne 13. 11. 2018, a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 19. 11. 2019 a téhož dne i nabylo právní moci, tj. správní řízení trvalo cca 14 měsíců. Délku správního řízení sice může správní orgán zohlednit, nejde však o úvahu, která by byla povinná, neshledá-li správní orgán délku řízení významnou z hlediska individualizace trestu. A v dané věci soud ani neshledal, že by délka stěžovatelova přestupkového řízení nebyla natolik nepřiměřená, aby vyžadovala kompenzaci v podobě snížení pokuty.
95. Zásadní však je, že Nejvyšší správní soud v tomto směru ustáleně judikuje, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, dle nichž

„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplývá povinnost tuto alternativu zvolit.

Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení.“

96. Soud rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 As 338/2021 – 56, kde v bodě 20 dospěl NSS v případě, kdy správní řízení rovněž probíhalo pod dobu 14 měsíců ke stejnému závěru: *“[v] takovém případě se délka řízení ani zdaleka nepodobá případům, ve kterých ESLP dovozuje porušení práva na spravedlivý proces, proto není stěžovatelův poukaz na judikaturu tohoto soudu důvodný. V této souvislosti lze poukázat na řadu rozhodnutí NSS, v nichž byla délka řízení před správními orgány srovnatelná a nebyl shledán důvod pro snížení sankce z důvodu nepřiměřené délky řízení (rozsudky ze dne 20. 5. 2021, čj. 1 As 373/2020 - 40, či ze dne 28. 5. 2021, čj. 2 As 257/2020 - 37, nebo ze dne 26. 1. 2022, čj. 10 As 242/2021 - 46).“* Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat.
97. Žalobce se mýlí, pokud implikuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné, nepřezkoumatelné a je postaveno na libovůli žalovaného, pokud v něm žalovaný své závěry o výši sankce nedoplňuje o specifikaci jiných skutkově shodných případů. Žalovaný nebyl takové údaje do odůvodnění napadeného rozhodnutí zahrnout
98. Soud posoudil návrh žalobce na moderaci výše uložené pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že soud může upustit od potrestání nebo uložený trest za správní delikt snížit, pakliže byl uložen trest zjevně nepřiměřený. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 22/2012-23, smyslem moderace není hledání ideální výše sankce, ale její korekce v případech, kdy zjevně neodpovídá obecným představám o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Z toho důvodu v případě relativně nízkých sankcí bude moderace ze strany správního soudu málo častá.
99. Žalobci byla v projednávané věci uložena pokuta, která dosahuje toliko 1/3 maximálně možné výše uložené sankce. Pokuta nevybočuje z mezí stanovených zákonem, je přiměřená okolnostem případu a je způsobilá splnit svůj účel. Soud ji nepovažuje za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou. Podmínky pro její snížení, či dokonce upuštění od jejího uložení proto nejsou splněny.
100. Soud si je vědom závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, a proto se zabýval novelou zákona o silniční dopravě účinnou od 1. 7. 2020 (provedenou zákonem č. 115/2020 Sb.), již došlo k liberalizaci právní úpravy taxislužby ve vztahu k nejčastěji používaným mobilním aplikacím (i aplikace Uber), nicméně pro žalobce příznivější úpravu neshledal (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2021, č. j. 9 A 155/2019-41 či dne 9. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2019-54), když považuje právní posouzení stanovené výše sankce žalovaným za správné, jakož i jím provedené hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností; soud tudíž opakuje, že dospěl k závěru, že žalobci nebyla uložena pokuta ve zjevně nepřiměřené výši.

Závěr a náklady řízení

101. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a ustálenou judikaturou správních soudů, proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
102. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 4. července 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu